

Sbírka zákonů

Československá socialistická republika

ČESKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

SLOVENSKÁ
SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Částka 11

Vydána dne 17. dubna 1969

Cena ?

OBSAH:

31. Rozhodnutí presidenta republiky o sjednávání mezinárodních smluv
32. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Vídeňské úmluvě o konzulárních stycích
Oznámení o vydání obecných právních předpisů
Oznámení o uzavření mezinárodních smluv

31

ROZHODNUTÍ PRESIDENTA REPUBLIKY

ze dne 24. března 1969

podle článku 61 odst. 1 písm. a) ústavního zákona č. 143/1968 Sb., o československé federaci

o sjednávání mezinárodních smluv

Na základě zmocnění, daného mi ustanovením článku 61 odst. 1 písm. a) ústavního zákona č. 143/1968 Sb., o československé federaci, vydávám — s výhradou jiného rozhodnutí v jednotlivých případech — toto

rozhodnutí:

1. přenáším

a) sjednávání a schvalování mezinárodních smluv dvoustranných a mezinárodních smluv mnohostranných, které nevyžadují souhlasu Federálního shromáždění (čl. 36 odst. 3 ústavního zákona), přístup k nim a jejich přijetí, na vládu Československé socialistické republiky.

b) sjednávání a schvalování mezinárodních smluv dvoustranných a mezinárodních smluv mnohostranných, které upravují otázky spadající výlučně do některé z oblastí uvedených v článku 7 odst. 1 a v článku 8 odst. 1 ústavního zákona a svým významem nepřesahují rámec působnosti ústředních orgánů státní správy působících v této oblasti, přístup k nim a jejich přijetí, na člena vlády Československé socialistické republiky, pově-

řeného řízením příslušného federálního ministerstva nebo jiného federálního ústředního orgánu státní správy.

2. Stanovím, že smlouvy uvedené v odst. 1 písm. b), pokud jsou podle výslovného ustanovení platné mezinárodní smlouvy sjednávány k provedení některých jejich zásad současně dvěma členy vlády Československé socialistické republiky, mohou být sjednány ve formě jednoho společného smluvního dokumentu.

3. Ruším rozhodnutí presidenta republiky podle čl. 62 odst. 1 bod 1 Ústavy o sjednávání mezinárodních smluv ze dne 21. června 1967 č. 63 Sb.

4. Toto rozhodnutí nabývá účinnosti dnem podpisu.

32

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 12. února 1969

o Vídeňské úmluvě o konzulárních stycích

Dne 24. dubna 1963 byla ve Vídni sjednána Vídeňská úmluva o konzulárních stycích.

Jménem Československé socialistické republiky byla Úmluva podepsána v New Yorku dne 31. března 1964.

President republiky Úmluvu ratifikoval a ratifikační listina byla uložena u generálního tajem-

níka Organizace spojených národů, deponitáře Úmluvy, dne 13. března 1968.

Úmluva vstoupila v platnost na základě svého článku 77 odst. 1 dnem 19. března 1967. Pro Československou socialistickou republiku vstoupila v platnost podle článku 77 odst. 2 dnem 12. dubna 1968.

Český překlad Úmluvy se vyhláší současně.

Ministr:

Ing. Marko v. r.

VÍDEŇSKÁ ÚMLUVA O KONZULÁRNÍCH STYCÍCH

Státy, které jsou stranami této Úmluvy, připomínajíce, že již od dávných dob jsou navazovány konzulární styky mezi národy,

majíce na zřeteli cíle a zásady Charty Organizace spojených národů týkající se svrchované rovnosti států, udržování mezinárodního míru a bezpečnosti a podpory přátelských styků mezi národy, jsouce si vědomy, že Konference Organizace spojených národů o diplomatických stycích a imunitách přijala Vídeňskou úmluvu o diplomatických stycích otevřenou k podpisu dne 18. dubna 1961,

věříce, že mezinárodní úmluva o konzulárních stycích, výsadách a imunitách rovněž přispěje k rozvíjení přátelských styků mezi národy bez ohledu na rozdílnost jejich ústavního a společenského zřízení,

uvědomující si, že účelem takových výsad a imunit není prospěch jednotlivce, nýbrž zajištění účinného výkonu funkcí konzulárních úřadů jménem jejich států,

potvrzujícíce, že pravidla mezinárodního práva obyčejového budou i nadále platit v otázkách, které nejsou výslovně upraveny ustanoveními této Úmluvy,

dohodily se takto:

Článek 1

Definice

1. Pro účely této Úmluvy mají následující výrazy tento význam:

a) „konzulární úřad“ je generální konzulát, konzulát, vicekonzulát nebo konzulární jednatelství;

b) „konzulární obvod“ je území určené konzulárnímu úřadu k výkonu konzulárních funkcí;

c) „vedoucí konzulárního úřadu“ je osoba pověřená vysílajícím státem, aby vykonávala povinnosti spojené s touto funkcí;

d) „konzulární úředník“ je každá osoba, včetně vedoucího konzulárního úřadu, pověřená v této funkci výkonem konzulárních funkcí;

e) „konzulární zaměstnanec“ je každá osoba zaměstnaná v administrativních nebo technických službách konzulárního úřadu;

f) „člen služebního personálu“ je každá osoba zaměstnaná v domácích službách konzulárního úřadu;

g) „členové konzulárního úřadu“ jsou konzulární úředníci, konzulární zaměstnanci a členové služebního personálu;

h) „členové konzulárního personálu“ jsou konzulární úředníci kromě vedoucího konzulárního úřadu, konzulární zaměstnanci a členové služebního personálu;

i) „člen soukromého personálu“ je osoba zaměstnaná výlučně v soukromých službách člena konzulárního úřadu;

j) „konzulární místnosti“ jsou budovy nebo části budov a pozemky k nim příslušející, používané výlučně pro účely konzulárního úřadu, bez ohledu na to, kdo je jejich vlastníkem;

k) „konzulární archívy“ zahrnují všechny listiny, dokumenty, korespondenci, knihy, filmy, záznamové pásky a rejstříky konzulárního úřadu

spolu s šiframi a kódy, kartotékami a kteroukoliv částí zařízení určenou k jejich ochraně a uložení.

2. Konzulární úředníci jsou dvoji kategorie, a to konzulární úředníci z povolání a honorární konzulární úředníci. Ustanovení Hlavy II této Úmluvy se vztahují na konzulární úřady vedené konzulárními úředníky z povolání, ustanovení Hlavy III se vztahují na konzulární úřady vedené honorárními konzulárními úředníky.

3. Zvláštní status členů konzulárního úřadu, kteří jsou občany přijímajícího státu nebo v něm trvale sídlí, se řídí článkem 71 této Úmluvy.

HLAVA I

Konzulární styky všeobecně

Část I

Navázání a provádění konzulárních styků

Článek 2

Navázání konzulárních styků

1. Navázání konzulárních styků mezi státy se uskutečňuje vzájemnou dohodou.

2. Souhlas k navázání diplomatických styků mezi dvěma státy zahrnuje, pokud není jinak stanoveno, i souhlas k navázání konzulárních styků.

3. Přerušování diplomatických styků nezahrnuje samo o sobě přerušování konzulárních styků.

Článek 3

Výkon konzulárních funkcí

Konzulární funkce vykonávají konzulární úřady. Rovněž je vykonávají diplomatické mise ve shodě s ustanoveními této Úmluvy.

Článek 4

Zřízení konzulárního úřadu

1. Konzulární úřad může být zřízen na území přijímajícího státu pouze s jeho souhlasem.

2. Sídlo konzulárního úřadu, jeho klasifikace a konzulární obvod jsou určovány vysílajícím státem a podléhají schválení přijímajícího státu.

3. Dodatečné změny sídla konzulárního úřadu, jeho klasifikace nebo konzulárního obvodu může provést vysílající stát pouze se souhlasem přijímajícího státu.

4. Souhlasu přijímajícího státu je rovněž zapotřebí v případě, že si generální konzulát nebo konzulát přeje zřídit vícekonzulát nebo konzulární jednatelství v jiném místě, než v němž je sám zřízen.

5. Předchozího výslovného souhlasu přijímajícího státu je zapotřebí též k zřízení úřadovny tvořící část konzulárního úřadu, avšak umístěné mimo sídlo tohoto úřadu.

Článek 5

Konzulární funkce

Konzulární funkce záleží

- a) v ochraně zájmů vysílajícího státu a jeho státních příslušníků, a to jak fyzických, tak i právnických osob, v přijímajícím státě v rozsahu dovoleném mezinárodním právem;
- b) v podpoře rozvoje obchodních, hospodářských, kulturních a vědeckých styků mezi vysílajícím a přijímajícím státem a v jiném rozvíjení přátelských styků mezi nimi ve shodě s ustanoveními této Úmluvy;
- c) v zjišťování stavu a vývoje obchodního, hospodářského, kulturního a vědeckého života přijímajícího státu všemi zákonnými prostředky a v podávání zpráv o tom vládě vysílajícího státu a informací zainteresovaným osobám;
- d) ve vydávání cestovních pasů a cestovních dokumentů státním příslušníkům vysílajícího státu a viz nebo příslušných dokumentů osobám přejícím si cestovat do vysílajícího státu;
- e) v poskytování pomoci a podpory státním příslušníkům vysílajícího státu, a to jak fyzickým, tak i právnickým osobám;
- f) v provádění funkce notáře, civilního matrikáře a obdobných funkcí a ve výkonu některých funkcí administrativní povahy za předpokladu, že to není v rozporu se zákony a předpisy přijímajícího státu;
- g) v ochraně zájmů státních příslušníků vysílajícího státu, fyzických i právnických osob, ve věcech dědických na území přijímajícího státu, a to ve shodě se zákony a předpisy přijímajícího státu;
- h) v ochraně zájmů mladistvých a jiných osob nemajících plnou způsobilost, které jsou státními příslušníky vysílajícího státu, v rozsahu stanoveném zákony a předpisy přijímajícího státu, zvláště v případech, kde se vzhledem k těmto osobám požaduje poručnictví nebo opatrovnictví;
- i) v zastupování státních příslušníků vysílajícího státu nebo v zajišťování jejich vhodného zastoupení před soudy a jinými orgány přijímajícího státu při zachování praxe a procesních předpisů platných v přijímajícím státě za účelem dosáhnout prozatímních opatření k ochraně práv a zájmů těchto státních příslušníků v souladu se zákony a předpisy přijímajícího státu v případech, kdy vzhledem k nepřítomnosti nebo z jiných důvodů uvedení státní příslušníci nejsou s to ujmout se včas hájení svých práv a zájmů;
- j) v doručování soudních a mimosoudních dokumentů nebo ve vyřizování dožadání nebo pověření k provedení důkazu pro soudy vysílajícího státu ve shodě s platnými mezinárodními dohodami nebo, pokud takové mezinárodní dohody neexistují, jiným způsobem, který je v souladu se zákony a předpisy přijímajícího státu;

k) ve výkonu práva dozoru a inspekce stanoveného zákony a předpisy vysílajícího státu, pokud jde o lodě mající příslušnost vysílajícího státu, o letadla registrovaná v tomto státě a o jejich posádky;

l) v poskytování pomoci lodím a letadlům uvedeným v pododstavci k) tohoto článku a jejich posádkám, v přijímání hlášení týkající se plavby lodí, kontrolování a vidování lodních dokumentů, a aniž by tím byla dotčena pravomoc orgánů přijímajícího státu, ve vyšetřování všech nehod, k nimž došlo v průběhu plavby, a v řešení sporů všeho druhu mezi kapitánem, důstojníky a námořníky, pokud je to povoleno zákony a předpisy vysílajícího státu;

m) v provádění jiných funkcí svěřených konzulárnímu úřadu vysílajícím státem, které nejsou zakázány zákony a předpisy přijímajícího státu nebo proti nimž přijímající stát nevznese žádné námitky nebo které jsou uvedeny v mezinárodních dohodách platných mezi vysílajícím a přijímajícím státem.

Článek 6

Výkon konzulárních funkcí mimo konzulární obvod

Konzulární úředník může ve zvláštních případech vykonávat se souhlasem přijímajícího státu své funkce mimo konzulární obvod.

Článek 7

Výkon konzulárních funkcí ve třetím státě

Vysílající stát může po uvědomění států, jichž se to týká, pověřit konzulární úřad v určitém státě výkonem konzulárních funkcí v jiném státě, pokud některý z dotčených států proti tomu výslovně nevznese námitky.

Článek 8

Výkon konzulárních funkcí za třetí stát

Konzulární úřad vysílajícího státu může po příslušném uvědomění přijímajícího státu vykonávat, pokud přijímající stát nevznese námitky, konzulární funkce v přijímajícím státě za třetí stát.

Článek 9

Třídy vedoucích konzulárních úřadů

1. Vedoucí konzulárních úřadů jsou rozděleni do čtyř tříd, a to:

- a) generální konzulové;
- b) konzulové;
- c) vicekonzulové;
- d) konzulární jednatelé.

2. Odstavec 1 tohoto článku neomezuje žádným způsobem pravomoc kterékoliv smluvní strany stanovit hodnosti konzulárních úředníků kromě hodností vedoucích konzulárních úřadů.

Článek 10

Jmenování a přijetí vedoucích konzulárních úřadů

1. Vedoucí konzulárních úřadů jsou jmenováni vysílajícím státem a přijímáni k výkonu svých funkcí přijímajícím státem.

2. Při zachování ustanovení této Úmluvy se formality jmenování a přijetí vedoucích konzulárních úřadů řídí zákony, předpisy a zvyklosti vysílajícího, případně přijímajícího státu.

Článek 11

Konzulský patent nebo oznámení o jmenování

1. Vysílající stát musí vedoucího konzulárního úřadu opatřit dokladem ve formě patentu nebo obdobného dokumentu vyhotoveného pro každé jmenování zvlášť, který osvědčuje jeho funkci a v němž je uvedeno zpravidla jeho plné jméno, kategorie a třída, konzulární obvod a sídlo konzulárního úřadu.

2. Vysílající stát zašle patent nebo obdobný dokument diplomatickou nebo jinou vhodnou cestou vládě státu, na jehož území má vedoucí konzulárního úřadu vykonávat své funkce.

3. Vysílající stát může se souhlasem přijímajícího státu zaslat přijímajícímu státu místo patentu nebo obdobného dokumentu oznámení obsahující údaje požadované v odstavci 1 tohoto článku.

Článek 12

Exekvatur

1. Vedoucí konzulárního úřadu je přijímán k výkonu svých funkcí na základě přivolení přijímajícího státu nazývaného exekvatur, ať již je forma přivolení jakákoliv.

2. Stát, který odmítá poskytnout exekvatur, není povinen sdělit vysílajícímu státu důvody svého odmítnutí.

3. S výjimkou ustanovení článků 13 a 15 se vedoucí konzulárního úřadu neujme svých funkcí, pokud neobdrží exekvatur.

Článek 13

Prozatímní přijetí vedoucího konzulárního úřadu

Do doručení exekvatur může být vedoucí konzulárního úřadu přijat k výkonu svých funkcí prozatímně. V tom případě se budou používat ustanovení této Úmluvy.

Článek 14

Vyrozumění orgánů konzulárního obvodu

Jakmile je vedoucí konzulárního úřadu přijat byl jen prozatímně k výkonu svých funkcí, přijímající stát o tom ihned vyrozumí příslušné orgány

konzulárního obvodu. Zajistí rovněž provedení nutných opatření, aby vedoucí konzulárního úřadu mohl vykonávat povinnosti vyplývající z jeho úřadu a požívat výhod vyplývajících z ustanovení této Úmluvy.

Článek 15

Dočasný výkon funkce vedoucího konzulárního úřadu

1. V případě, že vedoucí konzulárního úřadu není s to vykonávat své funkce nebo že místo vedoucího konzulárního úřadu je uprázdněno, může dočasný vedoucí úřadu prozatímně jednat jako vedoucí konzulárního úřadu.

2. Diplomatičká mise vysílajícího státu, nebo nemá-li tento stát takovou misi v přijímajícím státě, vedoucí konzulárního úřadu anebo, není-li s to tak učinit, kterýkoliv příslušný orgán vysílajícího státu musí sdělit ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu nebo orgánu tímto ministerstvem určenému plné jméno dočasného vedoucího úřadu. Toto sdělení musí být zpravidla učiněno předem. Přijímající stát může vázat přijetí dočasného vedoucího úřadu, pokud nejde o diplomatického zástupce nebo konzulárního úředníka vysílajícího státu v přijímajícím státě, na svůj souhlas.

3. Příslušné orgány přijímajícího státu poskytou dočasnému vedoucímu úřadu pomoc a ochranu. Pokud vede úřad, vztahují se na něj ustanovení této Úmluvy na stejném základě jako na vedoucího příslušného konzulárního úřadu. Přijímající stát však není povinen poskytnout dočasnému vedoucímu úřadu žádné výhody, výsady a imunity, které vedoucí konzulárního úřadu požívá pouze v důsledku podmínek, které dočasný vedoucí úřadu nesplňuje.

4. Jestliže za okolností uvedených v odstavci 1 tohoto článku člen diplomatického personálu diplomatické mise vysílajícího státu je v přijímajícím státě pověřen vysílajícím státem funkcí dočasného vedoucího úřadu, bude, pokud přijímající stát proti tomu nevznesne námitky, i nadále požívat diplomatických výsad a imunit.

Článek 16

Pořadí vedoucích konzulárních úřadů

1. Vedoucí konzulárních úřadů budou mít pořadí v každé třídě podle data udělení exekvatur.

2. V případech, kdy je vedoucí konzulárního úřadu před obdržením exekvatur přijat k výkonu svých funkcí prozatímně, bude však jeho pořadí určeno podle data prozatímního přijetí; toto pořadí bude zachováno po poskytnutí exekvatur.

3. Pořadí mezi dvěma nebo více vedoucími konzulárních úřadů, kteří obdrželi exekvatur nebo prozatímní přijetí v tentýž den, se určuje podle data doručení jejich patentů nebo obdobných dokumentů nebo oznámení uvedených v odstavci 3 článku 11 přijímajícímu státu.

4. Dočasní vedoucí úřadů mají pořadí za všemi vedoucími konzulárních úřadů a mezi sebou podle data převzetí funkcí dočasného vedoucího úřadu, jak je uvedeno ve sděleních zaslaných podle odstavce 2 článku 15.

5. Honorární konzulární úředníci, kteří jsou vedoucími konzulárních úřadů, mají pořadí v každé třídě po vedoucích konzulárních úřadů z povolání, a to podle pravidel uvedených v předcházejícím odstavci.

6. Vedoucí konzulárních úřadů mají pořadí před konzulárními úředníky nemajícími toto postavení.

Článek 17

Výkon diplomatických úkonů konzulárními úředníky

1. Ve státě, v němž vysílající stát nemá diplomatickou misi a není zastoupen diplomatickou misí třetího státu, může být konzulární úředník pověřen výkonem diplomatických úkonů, souhlasí-li s tím přijímající stát. Konzulární status konzulárního úředníka se tím nemění. Výkon takových úkonů mu nedává právo domáhat se diplomatických výsad a imunit.

2. Konzulární úředník může po oznámení zaslaném přijímajícímu státu vykonávat funkce zástupce vysílajícího státu u kterékoliv mezinárodní organizace. Při výkonu této funkce je oprávněn požívat všech výsad a imunit poskytovaných takovému zástupci na základě mezinárodního práva obyčejového nebo mezinárodních dohod; ve vztahu k výkonu svých konzulárních funkcí však nebude oprávněn požívat žádného většího vynětí z jurisdikce, než na jaké má právo konzulární úředník podle této Úmluvy.

Článek 18

Jmenování téže osoby konzulárním úředníkem dvěma nebo více státy

Dva nebo více států může se souhlasem přijímajícího státu jmenovat tutéž osobu konzulárním úředníkem v přijímajícím státě.

Článek 19

Jmenování členů konzulárního personálu

1. Při zachování ustanovení článků 20, 22 a 23 může vysílající stát svobodně jmenovat členy konzulárního personálu.

2. Vysílající stát musí sdělit přijímajícímu státu plné jméno, kategorií a třídu všech konzulárních úředníků kromě vedoucích konzulárních úřadů tak, aby tento stát měl dostatek času vykonat, pokud si to přeje, svá práva podle odstavce 3 článku 23.

3. Vysílající stát může, pokud to vyžadují jeho zákony a předpisy, požádat přijímající stát, aby poskytl exekvatur konzulárnímu úředníku, který není vedoucími konzulárního úřadu.

4. Přijímající stát může, pokud to vyžadují jeho zákony a předpisy, poskytnout exekvatur konzulárnímu úředníku, který není vedoucím konzulárního úřadu.

Článek 20

Rozsah konzulárního personálu

Není-li výslovné dohody o rozsahu konzulárního personálu, může přijímající stát požadovat, aby rozsah personálu byl udržován v mezích, které sám považuje za rozumné a obvyklé se zřetelem k okolnostem a podmínkám v konzulárním obvodu a k potřebám příslušného konzulárního úřadu.

Článek 21

Pořadí konzulárních úředníků konzulárního úřadu

Pořadí konzulárních úředníků konzulárního úřadu a jeho změny oznamuje diplomatická mise vysílajícího státu, nebo, nemá-li tento stát takovou misi v přijímajícím státě, vedoucí konzulárního úřadu ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu nebo orgánu určenému tímto ministerstvem.

Článek 22

Občanství konzulárních úředníků

1. Konzulární úředníci mají být v zásadě státními příslušníky vysílajícího státu.

2. Konzulární úředníci nemohou být jmenováni z řad státních příslušníků přijímajícího státu, pokud k tomu tento stát nedá výslovný souhlas; tento souhlas může být kdykoliv odvolán.

3. Přijímající stát si může vyhradit stejné právo, pokud jde o státní příslušníky třetího státu, kteří nejsou zároveň státními příslušníky vysílajícího státu.

Článek 23

Osoby prohlášené za non grata

1. Přijímající stát může kdykoliv oznámit vysílajícímu státu, že konzulární úředník je persona non grata nebo že kterýkoliv jiný člen konzulárního personálu je nepřijatelný. V takovém případě vysílající stát podle okolností buďto takovou osobu odvolá, nebo ukončí její funkce na konzulárním úřadě.

2. Jestliže vysílající stát odmítne nebo opomene v přiměřené době vyhovět svým povinnostem podle odstavce 1 tohoto článku, může přijímající stát podle povahy případu buďto odvolat exekvatur příslušné osoby, nebo přestat ji považovat za člena konzulárního personálu.

3. Osoba jmenovaná do funkce člena konzulárního úřadu může být prohlášena za nepřijatelnou dříve, než přijede na území přijímajícího státu, nebo, je-li již na jeho území, než se ujme svých funkcí na konzulárním úřadě. V každém takovém případě vezme vysílající stát jmenování zpět.

4. V případech uvedených v odstavcích 1 a 3 tohoto článku není přijímající stát povinen sdělit vysílajícímu státu důvody svého rozhodnutí.

Článek 24

Oznámení přijímajícímu státu o jmenování, příjezdu a odjezdu

1. Ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu nebo úřadu tímto ministerstvem určenému se bude oznamovat:

- a) jmenování členů konzulárního úřadu, jejich příjezd po jmenování na konzulární úřad, jejich definitivní odjezd nebo skončení jejich funkcí a všechny jiné změny, které mají vliv na jejich status a které mohou nastat během jejich služby na konzulárním úřadě;
- b) příjezd a definitivní odjezd rodinného příslušníka člena konzulárního úřadu, který s ním žije ve společné domácnosti, a tam, kde to připadá v úvahu, případy, kdy osoba se stane nebo přestane být takovým rodinným příslušníkem;
- c) příjezd a definitivní odjezd členů soukromého personálu a tam, kde to připadá v úvahu, skončení jejich služby;
- d) zaměstnání a propuštění osob usedlých v přijímajícím státě, pokud jde o členy konzulárního úřadu nebo členy soukromého personálu používající výsad a imunit.

2. Příjezd a konečný odjezd se bude pokud možno rovněž oznamovat předem.

Část II

Ukončení konzulárních funkcí

Článek 25

Skončení funkce člena konzulárního úřadu

Funkce člena konzulárního úřadu končí mezi jiným:

- a) oznámením vysílajícího státu přijímajícímu státu, že funkce člena konzulárního úřadu skončily,
- b) odvoláním exekvatur,
- c) oznámením přijímajícího státu vysílajícímu státu, že přijímající stát ho přestal považovat za člena konzulárního personálu.

Článek 26

Opuštění území přijímajícího státu

Přijímající stát poskytne, a to i v případě ozbrojeného konfliktu, členům konzulárního úřadu a členům soukromého personálu, pokud nejde o státní příslušníky přijímajícího státu, a jejich rodinným příslušníkům žijícím s nimi ve společné domácnosti bez ohledu na jejich státní příslušnost potřebnou lhůtu a pomoc, aby jim umožnil přípravu odjezdu a co nejrychlejší odchod po skončení jejich funkcí. Zejména musí v případě potřeby dát k dispozici nutné dopravní prostředky pro uvedené osoby a jejich majetek, pokud nejde o majetek získaný v přijímajícím státě, jehož vývoz je v době odjezdu zakázán.

Článek 27.

Ochrana konzulárních místností a archivů a zájmů vysílajícího státu za mimořádných okolností

1. V případě přerušení konzulárních styků mezi dvěma státy:

- a) přijímající stát bude i v případě ozbrojeného konfliktu respektovat a chránit konzulární místnosti spolu s majetkem konzulárního úřadu a s konzulárními archívy;
- b) vysílající stát může svěřit péči o konzulární místnosti spolu s majetkem, který se v nich nachází, a konzulárními archívy třetímu státu, přijatelnému státu přijímajícímu;
- a) vysílající stát může svěřit ochranu svých zájmů a zájmů svých státních příslušníků třetímu státu přijatelnému státu přijímajícímu.

2. V případě dočasného nebo trvalého uzavření konzulárního úřadu platí ustanovení pododstavce a) odstavce 1 tohoto článku. Mimo to

- a) v případě, že vysílající stát nezastoupený v přijímajícím státě diplomatickou misí má jiný konzulární úřad na území tohoto státu, může být tento konzulární úřad pověřen péčí o místnosti uzavřeného konzulárního úřadu spolu s majetkem a s konzulárními archívy, které se v nich nacházejí, a se souhlasem přijímajícího státu výkonem konzulárních funkcí v konzulárním obvodu tohoto konzulárního úřadu, nebo
- b) v případě, že vysílající stát nemá žádnou diplomatickou misí a jiný konzulární úřad v přijímajícím státě, platí ustanovení pododstavců b) a c) odstavce 1 tohoto článku.

HLAVA II

Výhody, výsady a imunity konzulárních úřadů, konzulárních úředníků z povolání a dalších členů konzulárního úřadu

Část I

Výhody, výsady a imunity konzulárního úřadu

Článek 28

Usnadnění práce konzulárního úřadu

Přijímající stát plně usnadní výkon funkcí konzulárního úřadu.

Článek 29

Používání státní vlajky a státního znaku

1. Vysílající stát má právo používat svou státní vlajku a státní znak v přijímajícím státě ve shodě s ustanoveními tohoto článku.

2. Státní vlajka vysílajícího státu může být vyvěšena a státní znak umístěn na budově konzulárního úřadu a na jeho vchodu, na rezidenci vedoucího konzulárního úřadu a na jeho dopravních prostředcích, když se jich používá ke služebním účelům.

3. Při výkonu práva daného tímto článkem je nutno přihlížet k zákonům, předpisům a zvyklostem přijímajícího státu.

Článek 30

Umístění

1. Přijímající stát usnadní na svém území ve shodě se svými zákony a předpisy vysílajícímu státu získání místností nutných pro jeho konzulární úřad nebo mu pomůže opatřit si objekty k umístění jiným způsobem.

2. V případě nutnosti pomůže rovněž konzulárnímu úřadu při získání vhodného ubytování pro jeho členy.

Článek 31

Nedotknutelnost konzulárních místností

1. Konzulární místnosti jsou nedotknutelné v rozsahu uvedeném v tomto článku.

2. Orgány přijímajícího státu nesmějí vstoupit do té části konzulárních místností, kterých se používá výlučně pro pracovní účely konzulárního úřadu, leč se souhlasem vedoucího konzulárního úřadu, jeho zástupce nebo vedoucího diplomatické mise vysílajícího státu. V případě požáru nebo jiné pohromy vyžadující okamžité ochranné akce lze však předpokládat, že souhlas vedoucího konzulárního úřadu byl dán.

3. Při zachování ustanovení odstavce 2 tohoto článku má přijímající stát zvláštní povinnost podniknout všechna přiměřená opatření k ochraně konzulárních místností proti každému napadení nebo poškození a aby bylo zabráněno každému rušení klidu konzulárního úřadu nebo újmě na jeho důstojnosti.

4. Konzulární místnosti, jejich zařízení, majetek konzulárního úřadu a jeho dopravní prostředky nepodléhají žádné formě rekvizice pro účely národní obrany nebo veřejné potřeby. Je-li nutno provést jejich vyvlastnění pro uvedené účely, musí být podniknuty všechny možné kroky, aby bylo zabráněno narušení výkonu konzulárních funkcí, a vysílajícímu státu musí být vyplacena okamžitá, přiměřená a efektivní náhrada.

Článek 32

Daňové osvobození konzulárních místností

1. Konzulární místnosti a rezidence vedoucího konzulárního úřadu z povolání, jichž je vysílající stát nebo kterákoliv osoba jednající jeho jménem vlastníkem nebo nájemcem, jsou osvobozeny od všech celostátních, oblastních nebo místních daní a poplatků, s výjimkou poplatků vybíraných za poskytování služeb.

2. Daňové osvobození uvedené v odstavci 1 tohoto článku se nevztahuje na daně a poplatky, které mají podle zákona přijímajícího státu platit osoby vstupující do smluvního poměru s vysílajícím státem nebo s osobou jednající jeho jménem.

Článek 33

Nedotknutelnost konzulárních archivů a dokumentů

Konzulární archivy a dokumenty jsou vždy a všude nedotknutelné.

Článek 34

Svoboda pohybu

S výhradou zákonů a nařízení o oblastech, do nichž je přístup zakázán nebo upraven z důvodů státní bezpečnosti, zajistí přijímající stát všem členům konzulárního úřadu svobodu pohybu a cestování na svém území.

Článek 35

Svoboda spojení

1. Přijímající stát povolí a bude chránit svobodu spojení konzulárního úřadu pro všechny úřední účely. Při spojení s vládou, diplomatickými misemi a ostatními konzulárními úřady vysílajícího státu, ať jsou kdekoliv, může konzulární úřad použít všech vhodných prostředků včetně diplomatických a konzulárních kurýrů, diplomatických a konzulárních zavazadel a kódovaných nebo šifrovaných zpráv. Rádiovou vysílací stanicí může však konzulární úřad zřídít a používat pouze se souhlasem přijímajícího státu.

2. Úřední korespondence konzulárního úřadu je nedotknutelná. Úřední korespondencí se rozumí veškerá korespondence mající vztah ke konzulárnímu úřadu a jeho funkcím.

3. Konzulární zavazadlo nesmí být ani otevřeno ani zadrženo. V případě, že příslušné orgány přijímajícího státu mají vážné důvody, aby se domnívaly, že zavazadlo obsahuje něco jiného než korespondenci, dokumenty nebo předměty uvedené v odstavci 4 tohoto článku, mohou však žádat, aby zavazadlo otevřel v jejich přítomnosti odpovědný zástupce vysílajícího státu. Jestliže orgány vysílajícího státu takovou žádost odmítnou, bude zavazadlo vráceno na místo, odkud pochází.

4. Zásilky tvořící konzulární zavazadlo musí být opatřeny zřetelným vnějším označením jejich povahy a mohou obsahovat pouze úřední korespondenci a dokumenty nebo předměty určené výlučně k úřednímu použití.

5. Konzulární kurýr musí být vybaven úřední listinou označující jeho status a počet zásilek tvořících konzulární zavazadlo. Bez souhlasu přijímajícího státu nesmí být ani státním příslušníkem přijímajícího státu, ani, pokud není státním příslušníkem vysílajícího státu, osobou trvale usedlou v přijímajícím státě. Při výkonu svých funkcí požívá ochrany přijímajícího státu. Konzulární kurýr

požívá osobní nedotknutelnosti a nesmí být žádným způsobem uvězněn nebo zadržen.

6. Vysílající stát, jeho diplomatická mise a jeho konzulární úřady mohou jmenovat konzulární kurýry ad hoc. V tom případě platí ustanovení odstavce 5 tohoto článku s tím, že imunity, které jsou v něm uvedeny, přestanou platit, jakmile kurýr odevzdá doručiteli konzulární zavazadlo, které měl na starosti.

7. Konzulární zavazadlo může být svěřeno kapitánu lodi nebo civilního letadla, které má přistát na dovoleném vstupním letišti. Kapitán bude vybaven úřední listinou označující počet zásilek tvořících konzulární zavazadlo, nebude však považován za konzulárního kurýra. Po projednání s příslušnými místními orgány může konzulární úřad poslat jednoho ze svých členů, aby převzal uvedené zavazadlo přímo a volně od kapitána lodi nebo letadla.

Článek 36

Spojení a styk se státními příslušníky

1. Aby se usnadnil výkon konzulárních funkcí týkajících se státních příslušníků vysílajícího státu:

- a) konzulární úředníci mají právo na spojení se státními příslušníky vysílajícího státu a na přístup k nim. Státní příslušníci vysílajícího státu mají stejné právo, pokud jde o spojení s konzulárními úředníky vysílajícího státu a o přístup k nim;
- b) příslušné orgány přijímajícího státu budou bez prodlení informovat konzulární úřad vysílajícího státu o případech, kdy v jeho konzulárním obvodu státní příslušník vysílajícího státu byl zatčen, uvězněn, dán do vazby nebo zadržen jiným způsobem, pokud o to uvedený státní příslušník požádá. Rovněž každou zprávu, kterou určila pro konzulární úřad osoba, která byla zatčena, je ve vězení, ve vazbě nebo byla zadržena, doručí uvedené orgány bez prodlení. Tyto orgány musí bez prodlení informovat osobu, které se to týká, o jejich právech, která má podle tohoto pododstavce;
- c) konzulární úředníci mají právo navštěvovat státní příslušníky vysílajícího státu, kteří jsou ve vězení, vazbě nebo jsou zadrženi, aby s nimi mohli hovořit, dopisovat si a zajistit jejich právní zastoupení. Mají rovněž právo navštívit kteréhokoliv státního příslušníka vysílajícího státu, který je ve vězení, ve vazbě nebo je zadržěn v jejich obvodě na základě rozsudku. Konzulární úředník však se zdrží jednání jménem státního příslušníka, který je ve vězení, vazbě nebo je zadržen, v případě, že státní příslušník proti takovému jednání výslovně vznesl svoje námítky.

2. Práva uvedená v odstavci 1 tohoto článku budou vykonávána v souladu se zákony a předpisy přijímajícího státu, avšak za předpokladu, že zákony a předpisy umožní plné uskutečnění cílů, pro které byla práva podle tohoto článku poskytnuta.

Článek 37

Informování v případech smrti, poručnictví nebo opatrovnictví, ztroskotání a leteckých nehod

Příslušné orgány přijímajícího státu, mají-li k dispozici potřebné informace jsou povinny:

- a) v případě smrti státního příslušníka vysílajícího státu informovat bez prodlení konzulární úřad, v jehož obvodu smrt nastala;
- b) informovat příslušný konzulární úřad bez prodlení o všech případech, kdy se ukazuje, že ustanovení poručníka nebo opatrovníka je v zájmu mladistvého nebo jiné osoby postrádající plné způsobilosti, kteří jsou státními příslušníky vysílajícího státu. Podání této informace nemá ovšem vliv na účinnost zákonů a nařízení přijímajícího státu týkajících se ustanovení poručníka nebo opatrovníka;
- c) podat bez prodlení zprávu konzulárnímu úřadu, který je nejbližší místa události, v případě, že loď mající národnost vysílajícího státu ztroskotá nebo uvízne v pobřežních nebo vnitřních vodách přijímajícího státu nebo že letadlo registrované ve vysílajícím státě postihne nehoda na území přijímajícího státu.

Článek 38

Spojení s orgány přijímajícího státu

Konzulární úředníci se mohou při výkonu svých funkcí obracet

- a) na příslušné místní orgány svého konzulárního obvodu;
- b) na příslušné ústřední orgány přijímajícího státu, je-li to dovoleno zákony, předpisy a zvyklostmi přijímajícího státu nebo příslušnými mezinárodními dohodami, a to v rozsahu jimi dovoleném.

Článek 39

Konzulární poplatky a dávky

1. Konzulární úřad může za konzulární úkony vybírat na území přijímajícího státu poplatky a dávky stanovené zákony a předpisy vysílajícího státu.

2. Částky vybrané ve formě poplatků a dávek uvedených v odst. 1 tohoto článku a stvrzenky o jejich zaplacení jsou osvobozeny od všech daní a dávek v přijímajícím státě.

Část II

Výhody, výsady a imunity konzulárních úředníků z povolání a dalších členů konzulárního úřadu

Článek 40

Ochrana konzulárních úředníků

Přijímající stát bude jednat s konzulárními úředníky s náležitou úctou a učiní všechna vhodná opatření, aby zabránil každému útoku proti jejich osobě, svobodě nebo důstojnosti.

Článek 41

Osobní nedotknutelnost konzulárních úředníků

1. Konzulární úředníci nesmí být zatčeni nebo vzati do vazby, leč v případě těžkého zločinu a na základě rozhodnutí příslušného soudního orgánu.

2. S výjimkou případu uvedeného v odstavci 1 tohoto článku nesmí být konzulární úředníci uvězněni nebo nesmí být omezena jejich osobní svoboda, leč při výkonu soudního rozhodnutí, které nabylo právní moci.

3. Konzulární úředník se musí dostavit k příslušným orgánům v případě, že je proti němu zahájeno trestní řízení. Řízení se však bude provádět s náležitým ohledem na jeho osobu, odůvodněným jeho úředním postavením, a s výjimkou případu uvedeného v odstavci 1 tohoto článku, způsobem, který by co nejméně narušil výkon konzulárních funkcí. V případě, že za okolností uvedených v odstavci 1 tohoto článku je nutné vzít konzulárního úředníka do vazby, musí být řízení proti němu zahájeno v co nejkratší době.

Článek 42

Oznamování zatčení, vazby nebo stíhání

Přijímající stát bez odkladů uvědomí vedoucího konzulárního úřadu v případech, kdy je člen konzulárního personálu zatčen, vzat do vazby nebo kdy je proti němu zahájeno trestní řízení. Jestliže se uvedená opatření týkají vedoucího konzulárního úřadu, přijímající stát o tom uvědomí vysílající stát diplomatickou cestou.

Článek 43

Vynětí z jurisdikce

1. Pokud jde o úkony prováděné při výkonu konzulárních funkcí, konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci nepodléhají jurisdikci soudních a správních orgánů přijímajícího státu.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se však nevztahují na civilně právní řízení:

- a) vyplývající ze smlouvy uzavřené konzulárním úředníkem nebo konzulárním zaměstnancem, kterou výslovně nebo zřejmě nesjednal jakožto zástupce vysílajícího státu; nebo
- b) zahájené třetí stranou v případě škody vzniklé v přijímajícím státě z nehody způsobené vozidlem, lodí nebo letadlem.

Článek 44

Povinnost podat svědectví

1. Členové konzulárního úřadu mohou být vyzváni, aby se dostavili jako svědci během soudního nebo administrativního řízení. Konzulární zaměstnanec nebo člen služebního personálu nesmí s výjimkou případů uvedených v odstavci 3 tohoto článku odmítnout podat svědectví. V případě, že tak konzulární úředník učiní, nesmí vůči němu být uplatněno žádné donucovací opatření nebo trest.

2. Orgán požadující od konzulárního úředníka svědectví se zdrží vměšování do výkonu jeho funkcí. Tam, kde je to možné, může přijmout svědectví v jeho rezidenci nebo v konzulárním úřadě anebo přijmout od něho písemné svědectví.

3. Členové konzulárního úřadu nemají povinnost podávat svědectví týkající se věcí spojených s výkonem svých funkcí nebo předkládat úřední korespondenci a dokumenty těchto věcí se týkající. Jsou rovněž oprávněni odmítnout podat svědectví jako znalečtí svědci o právu vysílajícího státu.

Článek 45

Vzdání se výsad a imunit

1. Vysílající stát se může u členů konzulárního úřadu vzdát kterékoliv výsady a imunity uvedené v článcích 41, 43 a 44.

2. Vzdání se výsad a imunit musí být ve všech případech, s výjimkou případu uvedeného v odstavci 3 tohoto článku, výslovné a musí být sděleno přijímajícímu státu písemně.

3. Jestliže konzulární úředník nebo konzulární zaměstnanec zahájí řízení ve věci, v níž by požíval vynětí z jurisdikce podle článku 43, nemůže se dovolávat vynětí z jurisdikce, pokud jde o žaloby navzájem souvisící přímo s hlavní žalobou.

4. Vzdát se vynětí z jurisdikce ve věcech civilních nebo správních neznámá vzdát se tím též imunity, pokud jde o exekuční výkon rozsudku; jí je nutno vzdát se zvlášť.

Článek 46

Vynětí z registrace cizinců a povolení k pobytu

1. Konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci a členové jejich rodin bydlící s nimi ve společné domácnosti jsou vyňati ze všech povinností uložených zákony a předpisy přijímajícího státu týkajícími se registrace cizinců a povolení k pobytu.

2. Ustanovení odstavce 1 tohoto článku se však nevztahují na konzulární zaměstnance, kteří nejsou stálými zaměstnanci vysílajícího státu nebo kteří vykonávají soukromé výdělečné povolání v přijímajícím státě, a na jejich rodinné příslušníky.

Článek 47

Vynětí z povolení k zaměstnání

1. Členové konzulárního úřadu jsou, pokud jde o služby vykonávané pro vysílající stát, vyňati ze všech povinností týkajících se povolení k zaměstnání požadovaného zákony a předpisy přijímajícího státu o zaměstnávání cizích pracovních sil.

2. Členové soukromého personálu konzulárních úředníků a konzulárních zaměstnanců jsou vyňati z povinností uvedených v odstavci 1 tohoto článku v případě, že nevykonávají žádné jiné výdělečné povolání v přijímajícím státě.

Článek 48

Vynětí ze sociálního zabezpečení

1. Při zachování ustanovení odstavce 3 tohoto článku jsou členové konzulárního úřadu, pokud jde o služby, které vykonávají pro vysílající stát, a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti vyňati z ustanovení o sociálním zabezpečení, která platí v přijímajícím státě.

2. Vynětí uvedené v odstavci 1 tohoto článku se vztahuje také na členy soukromého personálu, kteří jsou zaměstnání jedině u členů konzulárního úřadu, a to za podmínky:

- že nejsou státními příslušníky přijímajícího státu nebo v něm nejsou trvale usedlí a
- že se na ně vztahují předpisy o sociálním zabezpečení platné ve vysílajícím nebo v třetím státě.

3. Členové konzulárního úřadu zaměstnávající osoby, na které se nevztahuje vynětí uvedené v odstavci 2 tohoto článku, musí plnit povinnosti, které ukládají zaměstnavatelům ustanovení o sociálním zabezpečení přijímajícího státu.

4. Vynětí uvedené v odstavcích 1 a 2 tohoto článku nevyklučuje dobrovolnou účast na systému sociálního zabezpečení přijímajícího státu za předpokladu, že účast na něm přijímající stát dovoluje.

Článek 49

Osvobození od zdanění

1. Konzulární úředníci a konzulární zaměstnanci a jejich rodinní příslušníci žijící s nimi ve společné domácnosti jsou osvobozeni od všech daní a poplatků, a to osobních nebo věcných, celostátních, oblastních nebo místních s výjimkou:

- nepřímých daní, jež bývají obvykle zahrnuty do ceny zboží nebo služeb;
- daní a poplatků ze soukromých nemovitostí na území přijímajícího státu, s výhradou ustanovení článku 32;
- pozůstalostních nebo dědických poplatků a poplatků z převodu majetku vybíraných přijímajícím státem, s výhradou ustanovení odstavce b) článku 51;
- daní a poplatků ze soukromého příjmu, včetně výnosu z kapitálu, který má svůj pramen v přijímajícím státě, a z majetkových daní vztahujících se na investice vložené do obchodních nebo finančních podniků v přijímajícím státě;
- poplatků vybíraných za poskytování služeb;
- registračních, soudních, listinných, hypotečních a kolkových poplatků, s výhradou ustanovení článku 32.

2. Členové služebního personálu jsou osvobozeni od daní a poplatků ze mzdy, kterou dostávají za svoje služby.

3. Členové konzulárního úřadu, kteří zaměstnávají osoby, jejichž mzdy nebo platy nejsou vyňaty z daně z příjmů v přijímajícím státě, musí plnit povinnosti, které zákony a nařízení tohoto státu ukládají zaměstnavatelům v souvislosti s vybíráním daně z příjmů.

Článek 50

Osvobození od celních dávek a prohlídky

1. Přijímající stát bude ve shodě se zákony a nařízením, které přijme, povolovat dovoz a poskytovat osvobození ode všech celních dávek, daní a s tím souvisejících poplatků kromě poplatků za skladování, přepravu a podobné služby:

- a) u předmětů určených pro úřední potřebu konzulárního úřadu;
- b) u předmětů určených pro osobní potřebu konzulárních úředníků a jejich rodinných příslušníků žijících s nimi ve společné domácnosti, včetně předmětů určených pro jejich počáteční zařízení. Předměty určené pro spotřebu nesmí přesáhnout množství nutné pro přímou spotřebu příslušných osob.

2. Konzulární zaměstnanci budou požívat výsad a osvobození uvedených v odstavci 1 tohoto článku, pokud jde o předměty dovezené v době jejich prvního nástupu k úřadu.

3. Osobní zavazadla doprovázející konzulární úředníky a jejich rodinné příslušníky žijící s nimi ve společné domácnosti jsou osvobozena od prohlídky. Mohou být prohlédnuta pouze v případě, že jsou vážné důvody k domněnce, že obsahují jiné předměty než uvedené v pododstavci b) odstavce 1 tohoto článku nebo předměty, jejichž dovoz nebo vývoz je zakázán zákony a předpisy přijímajícího státu nebo na které se vztahují jeho zákony a předpisy o karanténě. Uvedená prohlídka musí být provedena v přítomnosti konzulárního úředníka nebo jeho rodinného příslušníka.

Článek 51

Majetek člena konzulárního úřadu nebo jeho rodinného příslušníka

Přijímající stát v případě smrti člena konzulárního úřadu nebo člena jeho rodiny žijícího s ním ve společné domácnosti:

- a) povolí vývoz movitého majetku zesnulého s výjimkou majetku, který byl získán v přijímajícím státě a jehož vývoz byl zakázán v době jeho smrti;
- b) nebude vybírat celostátní, oblastní nebo místní pozůstalostní nebo dědické poplatky a poplatky z převodu majetku, pokud jde o movitý majetek, který byl na území přijímajícího státu pouze v důsledku pobytu zesnulého v tomto státě jakožto člena konzulárního úřadu nebo rodinného příslušníka člena konzulárního úřadu.

Článek 52

Osvobození od osobních služeb a povinností

Přijímající stát osvobodí členy konzulárního úřadu a jejich rodinné příslušníky žijící s nimi ve společné domácnosti ode všech osobních služeb, veškerých veřejných služeb všeho druhu a od vojenských povinností, jako jsou rekvizice, vojenské kontribuce a ubytování.

Článek 53

Začátek a konec konzulárních výsad a imunit

1. Každý člen konzulárního úřadu bude požívat výsad a imunit uvedených v této Úmluvě od doby svého vstupu na území přijímajícího státu za účelem převzetí svého úřadu nebo, pokud již je na jeho území, od doby, kdy se ujme svých povinností na konzulárním úřadě.

2. Rodinní příslušníci člena konzulárního úřadu žijící s ním ve společné domácnosti a členové jeho soukromého personálu budou požívat výsad a imunit uvedených v této Úmluvě ode dne, kdy uvedený člen konzulárního úřadu požívá výsad a imunit podle odstavce 1 tohoto článku, nebo ode dne jejich vstupu na území přijímajícího státu nebo ode dne, kdy se stanou příslušníky jeho rodiny nebo členy jeho soukromého personálu, a to podle toho, který den je pozdější.

3. Když skončily funkce člena konzulárního úřadu, končí jeho výsady a imunity a výsady a imunity jeho rodinného příslušníka žijícího s ním ve společné domácnosti nebo člena jeho soukromého personálu, a to obvykle v době, kdy osoba, které se to týká, opustí přijímající stát, nebo po uplynutí přiměřené lhůty, v níž má zemi opustit, podle toho, k čemu dojde dříve, potvrzují však po tuto dobu i v případě ozbrojeného konfliktu. Výsady a imunity osob uvedených v odstavci 2 tohoto článku skončí v době, kdy tyto osoby přestanou patřit k domácnosti, nebo opustí-li službu u člena konzulárního úřadu, avšak v případě, že uvedené osoby hodlají poté opustit přijímající stát v přiměřené lhůtě, jejich výsady a imunity potvrzují do doby jejich odchodu.

4. Pokud se týče úkonů provedených konzulárním úředníkem nebo konzulárním zaměstnancem při výkonu jejich funkcí, potrvá však jejich vynětí z jurisdikce bez časového omezení.

5. V případě smrti člena konzulárního úřadu budou jeho rodinní příslušníci bydlící s ním ve společné domácnosti i nadále požívat výsad a imunit, které jim přísluší, do doby, kdy opustí přijímající stát nebo kdy uplyne přiměřená lhůta umožňující jim, aby tak učinili, a to podle toho, k čemu dojde dříve.

Článek 54

Závazky třetích států

1. V případě, že konzulární úředník projíždí územím třetího státu, který mu udělil vízum, bylo-li

ho zapotřebí, nebo na jeho území pobývá, aby mohl převzít svůj úřad nebo se vrátit do svého úřadu nebo vysílajícího státu, poskytne mu třetí stát veškeré imunity potřebné k zajištění jeho průjezdu nebo návratu, které mu přísluší podle ostatních článků této Úmluvy. Totéž platí v případě kteréhokoliv jeho rodinného příslušníka žijícího s ním ve společné domácnosti a požívajícího takových výsad a imunit, který doprovází konzulárního úředníka nebo cestuje sám, aby se k němu připojil anebo se vrátil do vysílajícího státu.

2. Za okoiností obdobných těm, které jsou uvedeny v odstavci 1 tohoto článku, nebude třetí stát bránit v průjezdu přes vlastní území ostatním členům konzulárního úřadu nebo jejich rodinným příslušníkům žijícím s nimi ve společné domácnosti.

3. Třetí státy poskytnou úřední korespondenci a ostatním úředním sdělením v tranzitu, včetně kódovaných a šifrovaných zpráv, stejnou volnost a ochranu, kterou je přijímající stát povinen poskytnout podle této Úmluvy. Poskytnou konzulárním kurýřům, kteří dostali vízum, pokud je víza zapotřebí, a konzulárnímu zavazadlu v tranzitu tutéž nedotknutelnost a ochranu, kterou je povinen poskytnout podle této Úmluvy přijímající stát.

4. Závazky třetích států podle odstavců 1, 2 a 3 tohoto článku se vztahují též na osoby, které jsou uvedeny v těchto odstavcích a na úřední sdělení a konzulární zavazadla, která se dostanou na území třetího státu v důsledku vyšší moci.

Článek 55

Zachování zákonů a předpisů přijímajícího státu

1. Bez újmy na jejich výsadách a imunitách je povinností všech osob požívajících výsad a imunit dbát zákonů a předpisů přijímajícího státu. Mají rovněž povinnost nevměšovat se do vnitřních věcí přijímajícího státu.

2. Konzulárních místností se nesmí používat způsobem, který by byl v rozporu s výkonem konzulárních funkcí.

3. Ustanovení odstavce 2 tohoto článku nevylučují možnost umístit úřadovny jiných institucí nebo organizací v části budovy, v níž jsou konzulární místnosti, za předpokladu, že místnosti, které jsou jim určeny, jsou odděleny od místností užívaných konzulárním úřadem. V takovém případě se nebudou uvedené úřadovny považovat pro účely této Úmluvy za část konzulárních místností.

Článek 56

Pojištění proti škodám způsobeným třetími osobám

Členové konzulárního úřadu budou dbát povinností uložených zákony a předpisy přijímajícího státu, pokud jde o pojištění proti škodám způsobeným třetími osobám při provozu vozidla, lodi nebo letadla.

Článek 57

Zvláštní ustanovení týkající se soukromého výdělečného povolání

1. Konzulární úředníci z povolání nebudou v přijímajícím státě vykonávat pro svůj osobní zisk žádnou profesionální nebo obchodní činnost.

2. Výsady a imunity uvedené v této hlavě se nebudou poskytovat:

- a) konzulárním zaměstnancům nebo členům služebního personálu, kteří vykonávají jakékoliv výdělečné povolání v přijímajícím státě;
- b) rodinným příslušníkům osob uvedených v pododstavci a) tohoto odstavce nebo členům jejich soukromého personálu;
- c) rodinným příslušníkům člena konzulárního úřadu, kteří sami vykonávají jakékoliv výdělečné povolání v přijímajícím státě.

HLAVA III

Postavení honorárních konzulárních úředníků a konzulárních úřadů vedených těmito úředníky

Článek 58

Všeobecná ustanovení o výhodách, výsadách a imunitách

1. Články 28, 29, 30, 34, 35, 36, 37, 38 a 39, odstavec 3 článku 54 a odstavce 2 a 3 článku 55 se vztahují na konzulární úřady vedené honorárním konzulárním úředníkem. Kromě toho se výhody, výsady a imunity těchto konzulárních úřadů řídí články 59, 60, 61 a 62.

2. Články 42 a 43, odstavec 3 článku 44, články 45 a 53 a odstavec 1 článku 55 se vztahují na honorární konzulární úředníky. Kromě toho se výhody, výsady a imunity těchto konzulárních úředníků řídí články 63, 64, 65, 66 a 67.

3. Výsady a imunity uvedené v této Úmluvě se neposkytují rodinným příslušníkům honorárního konzulárního úředníka nebo konzulárního zaměstnance zaměstnaného na konzulárním úřadě vedeném honorárním konzulárním úředníkem.

4. Zaslání konzulárních zavazadel mezi dvěma konzulárními úřady umístěnými v různých státech a vedenými honorárními konzulárními úředníky není dovoleno bez souhlasu obou příslušných přijímajících států.

Článek 59

Ochrana konzulárních místností

Přijímající stát učiní taková opatření, která jsou nezbytná k ochraně konzulárních místností konzulárního úřadu vedeného honorárním konzulárním úředníkem před napadením nebo poškozením a k tomu, aby se zabránilo rušení klidu konzulárního úřadu nebo újme na jeho důstojnosti.

Článek 60

Osvobození od zdanění konzulárních místností

1. Konzulární místnosti konzulárního úřadu vedeného honorárním konzulárním úředníkem, jichž je vysílající stát vlastníkem nebo nájemcem, jsou osvobozeny od veškerých celostátních, oblastních nebo místních daní a dávek všeho druhu s výjimkou těch, které se vybírají za poskytování služeb.

2. Osvobození od zdanění uvedené v odstavci 1 tohoto článku se nevztahuje na daně a poplatky, jež mají podle zákonů a předpisů přijímajícího státu platit osoby vstupující do smluvního poměru s vysílajícím státem.

Článek 61

Nedotknutelnost konzulárních archivů a dokumentů

Konzulární archívy a dokumenty konzulárního úřadu vedeného honorárním konzulárním úředníkem jsou vždy a všude nedotknutelné za předpokladu, že jsou uloženy odděleně od ostatních listin a dokumentů, a to zvláště od soukromé korespondence vedoucího konzulárního úřadu a všech osob, které s ním pracují, a od materiálů, knih a dokumentů týkajících se jejich povolání nebo obchodu.

Článek 62

Osvobození od celních dávek

Přijímající stát bude ve shodě se zákony a nařízeními, která přijme, povolovat dovoz a poskytovat osvobození ode všech celních dávek, daní a s tím souvisejících poplatků kromě poplatků za skladování, přepravu a podobné služby u dále uvedených předmětů za předpokladu, že jsou určeny pro úřední potřebu konzulárního úřadu vedeného honorárním konzulárním úředníkem; týká se to státních znaků, vlajek, vývěsných štítů, pečeti a razítek, knih, úředních tiskovin, úředního nábytku, úředního vybavení a obdobných předmětů dodávaných vysílajícím státem nebo z jeho podnětu konzulárnímu úřadu.

Článek 63

Trestní řízení

Honorární konzulární úředník se musí dostavit k příslušným orgánům, je-li proti němu zahájeno trestní řízení. Řízení se však bude provádět s náležitým ohledem na jeho osobu, odůvodněným jeho úředním postavením, a pokud není zatčen nebo ve vazbě, způsobem, který by co nejméně narušil výkon konzulárních funkcí. Je-li nutné vzít honorárního konzula do vazby, musí být řízení proti němu zahájeno v co nejkratší době.

Článek 64

Ochrana honorárních konzulárních úředníků

Přijímající stát má povinnost poskytnout honorárnímu konzulárnímu úředníku ochranu, kterou vyžaduje jeho úřední postavení.

Článek 65

Vynětí z registrace cizinců a povolení pobytu

Honorární konzulární úředníci, pokud neprovádějí pro svůj osobní zisk jakoukoliv profesionální nebo obchodní činnost v přijímajícím státě, jsou osvobozeni od všech povinností uložených zákony a předpisy přijímajícího státu týkajícími se registrace cizinců a povolení pobytu.

Článek 66

Osvobození od zdanění

Honorární konzulární úředník je osvobozen ode všech daní a dávek z odměn a příjmů, které dostává od vysílajícího státu vzhledem k výkonu konzulárních funkcí.

Článek 67

Osvobození od osobních služeb a povinností

Přijímající stát osvobodí honorární konzulární úředníky ode všech osobních služeb, veškerých veřejných služeb všeho druhu a od vojenských povinností, jako jsou rekvizice, vojenské kontribuce a ubytování.

Článek 68

Fakultativní povaha instituce honorárních konzulárních úředníků

Každý stát má právo svobodně rozhodnout, zda bude jmenovat nebo přijímat honorární konzulární úředníky.

HLAVA IV

Všeobecná ustanovení

Článek 69

Konzulární jednatelé, kteří nejsou vedoucími konzulárních úřadů

1. Každý stát má právo svobodně rozhodnout, zda bude zřizovat nebo povolovat konzulární jednateleství spravovaná konzulárními jednatelemi, které vysílající stát nejmenoval vedoucími konzulárními úřady.

2. Podmínky, za nichž konzulární jednateleství uvedená v odstavci 1 tohoto článku mohou vykonávat svoji činnost, a výsady a imunity, kterých budou požívat konzulární jednatelé, jimž tato jednateleství byla svěřena, budou stanoveny dohodou mezi vysílajícím a přijímajícím státem.

Článek 70

Výkon konzulárních funkcí diplomatickými misemi

1. Ustanovení této Úmluvy se vztahují, pokud to souvislost dovoluje, rovněž na výkon konzulárních funkcí diplomatickými misemi.

2. Jména členů diplomatické mise pověřených prací v konzulárních odděleních nebo jinak pověřených výkonem konzulárních funkcí mise je nutno oznamovat ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu nebo orgánu určenému tímto ministerstvem.

3. Při výkonu konzulárních funkcí se může diplomatická mise obracet:

- a) na místní orgány konzulárního obvodu;
- b) na ústřední orgány přijímajícího státu, pokud je to dovoleno zákony, předpisy a zvyklostmi přijímajícího státu nebo příslušnými mezinárodními dohodami.

4. Výsady a imunity členů diplomatické mise uvedených v odstavci 2 tohoto článku se budou i nadále spravovat pravidly mezinárodního práva týkajícími se diplomatických styků.

Článek 71

Občané přijímajícího státu a osoby v něm trvale usdlé

1. Konzulární úředníci, kteří jsou státními příslušníky přijímajícího státu nebo jsou v něm trvale usdlí, požívají, pokud jim přijímající stát neposkytne další výhody, výsady a imunity, pouze výněti z jurisdikce a osobní nedotknutelnosti v souvislosti s úředními úkony provedenými při výkonu jejich funkcí a výsad, uvedené v odstavci 3 článku 44. Pokud se týče těchto konzulárních úředníků, je přijímající stát rovněž vázán povinností uvedenou v článku 42. Je-li proti uvedenému konzulárnímu úředníku zahájeno trestní řízení, bude se s výjimkou případu, že úředník je zatčen nebo ve vazbě, provádět způsobem, který by co nejméně narušil výkon konzulárních funkcí.

2. Ostatní členové konzulárního úřadu, kteří jsou státními příslušníky přijímajícího státu nebo jsou v něm trvale usdlí, a členové jejich rodin, jakož i rodinní příslušníci konzulárních úředníků uvedených v odstavci 1 tohoto článku požívají výhod, výsad a imunit pouze v rozsahu, v jakém jim je poskytne přijímající stát. Rodinní příslušníci členů konzulárního úřadu a členové soukromého personálu, kteří jsou sami státními příslušníky přijímajícího státu nebo jsou v něm trvale usdlí, rovněž požívají výhod, výsad a imunit pouze v rozsahu, v jakém jim je poskytne přijímající stát. Přijímající stát však bude vykonávat svoji jurisdikci nad uvedenými osobami takovým způsobem, aby neodůvodněně nebránil výkonu funkcí konzulárního úřadu.

Článek 72

Zákaz diskriminace

1. Při provádění ustanovení této Úmluvy nebude přijímající stát činit rozdíl mezi jednotlivými státy.

2. Za diskriminaci se však nepovažuje:

- a) jestliže přijímající stát provádí některé z ustanovení této Úmluvy v omezeném rozsahu, protože se v omezeném rozsahu provádí též vůči jeho misi ve státě vysílajícím;
- b) jestliže na základě obyčeje nebo podle dohody si státy vzájemně poskytují příznivější zacházení, než jaké je požadováno ustanoveními této Úmluvy.

Článek 73

Vztah mezi touto Úmluvou a jinými mezinárodními dohodami

1. Ustanovení této Úmluvy se nedotýkají jiných mezinárodních dohod, které jsou v platnosti mezi jejími smluvními státy.

2. Žádné ustanovení této Úmluvy nebrání státům, aby sjednávaly mezinárodní dohody potvrzující, doplňující, rozšiřující nebo rozmnožující její ustanovení.

HLAVA V

Závěrečná ustanovení

Článek 74

Podpis

Tato Úmluva bude otevřena k podpisu všem státům, které jsou členy Organizace spojených národů nebo některé odborné organizace nebo stranami Statutu Mezinárodního soudního dvora, a kterémukoli jinému státu, který bude vyzván Valným shromážděním Organizace spojených národů, aby se stal stranou Úmluvy, a to: do 31. října 1963 u spolkového ministerstva zahraničních věcí Rakouské republiky a poté, do 31. března 1964, v sídle Organizace spojených národů v New Yorku.

Článek 75

Ratifikace

Tato Úmluva podléhá ratifikaci. Ratifikační listiny budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek 76

Přístup

Tato Úmluva bude otevřena k přístupu kterékukoli státu, jenž náleží do některé ze čtyř kategorií uvedených v článku 74. Listiny o přístupu budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek 77

Nabytí platnosti

1. Tato Úmluva vstoupí v platnost třicátého dne po dni uložení dvacáté druhé ratifikační listiny nebo listiny o přístupu u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

2. Pro každý stát, který ratifikuje Úmluvu nebo k ní přistoupí po uložení dvacáté druhé ratifikační listiny nebo listiny o přístupu, vstoupí Úmluva v platnost třicátého dne po dni uložení jeho ratifikační listiny nebo listiny o přístupu.

Článek 78

Oznamovací povinnost generálního tajemníka

Generální tajemník Organizace spojených národů uvědomí všechny státy náležející do některé ze čtyř kategorií uvedených v článku 74:

- a) o podpisech této Úmluvy a o uložení ratifikačních listin a listin o přístupu podle článku 74, 75 a 76;
- b) o dni, kdy tato Úmluva vstoupí v platnost podle článku 77.

Článek 79

Autentické znění

Originál této Úmluvy, jejíž čínské, anglické, francouzské, ruské a španělské znění mají stejnou platnost, bude uložen u generálního tajemníka Organizace spojených národů, jenž zašle její ověřené opisy všem státům náležejícím do některé ze čtyř kategorií uvedených v článku 74.

Na důkaz toho podepsaní zmocněnci, byvše řádně k tomu zmocněni svými vládami, tuto Úmluvu podepsali.

Dáno ve Vídni dne 24. dubna roku tisíc devět set šedesát tři.

OZNÁMENÍ O VYDÁNÍ OBECNÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ

Ministr financí Československé socialistické republiky

vyhlásil dne 6. 2. 1969 pod čj. VII/2-373/69 prodloužení platnosti **zásad pro stanovení výše náhrady za účast na vládních úvěrech a rozšíření jejich působnosti na některé další státy.**

Náhrada se vztahuje na dotávky v rámci vládních úvěrů, kontrahované po 1. lednu 1969, s výjimkou některých účelových úvěrů.

Do zásad pro výpočet a odvod náhrady lze nahlédnout v Čs. obchodní bance, ministerstvu zahraničního obchodu a ministerstvech průmyslu.

Ministerstvo kultury České socialistické republiky vydalo

- **výnos** (čj. 13 360/68-II/2 ze dne 20. 1. 1969) **o zřízení chráněného naleziště „Pitkovická stráž“, a to k ochraně koniklece lučního načernalého** (*Pulsatilla pratensis nigricans*). Výnos spolu s podmínkami k jeho ochraně a mapou jsou uloženy u odboru školství a kultury okresního národního výboru v Praze-východ, u Krajského střediska státní pam. péče a ochrany přírody v Praze 5, Zborovská 11 a ve Státním ústavu pam. péče a ochrany přírody v Praze
- **výnos** (čj. 13 361/68-II/2 ze dne 20. ledna 1969) **o zřízení chráněného naleziště „Na Pilavě“, a to k ochraně kýchavice černé** (*Veratrum nigrum*). Výnos spolu s podmínkami k jeho ochraně a mapou jsou uloženy u odboru školství a kultury okresního národního výboru v Kladně, u Krajského střediska státní památkové péče a ochrany přírody v Praze 5, Zborovská 11 a ve Státním ústavu pam. péče a ochrany přírody v Praze
- **výnos** (čj. 13 362/68-II/2 ze dne 20. ledna 1969) **o zřízení chráněného naleziště „Pod Veselovem“, a to k ochraně koniklece lučního načernalého** (*Pulsatilla pratensis nigricans*). Výnos spolu s podmínkami k jeho ochraně a mapou jsou uloženy u odboru školství a kultury okresního národního výboru v Kladně, u Krajského střediska státní památkové péče a ochrany přírody v Praze 5, Zborovská 11 a ve Státním ústavu pam. péče a ochrany přírody v Praze
- **výnos** (čj. 13 363/68-II/2 ze dne 20. ledna 1969) **o zřízení státní přírodní rezervace „Větrušické rokle“, a to k ochraně celé geobiocenózy.** Výnos spolu s podmínkami k její ochraně a mapou jsou uloženy u odboru školství a kultury okresního národního výboru v Praze-východ, u Krajského střediska státní pam. péče a ochrany přírody v Praze 5, Zborovská 11 a ve Státním ústavu pam. péče a ochrany přírody v Praze

- **výnos** [čj. 13 359/68-II/2 ze dne 20. ledna 1969] **o zřízení státní přírodní rezervace „Jezerka“, a to k ochraně celé geobiocenózy.** Výnos spolu s podmínkami k její ochraně a mapou jsou uloženy u kulturní správy okresních národních výborů v Mostě a Chomutově, u Krajského střediska státní pam. péče a ochrany přírody v Ústí n. L. a ve Státním ústavu pam. péče a ochrany přírody v Praze
- **výnos** [čj. 13 364/68-II/2 ze dne 20. ledna 1969] **o zřízení státní přírodní rezervace „Březina“, a to k ochraně celé geobiocenózy.** Výnos spolu s podmínkami k její ochraně a mapou jsou uloženy u kulturní správy okresního národního výboru v Litoměřicích, u Krajského střediska státní pam. péče a ochrany přírody v Ústí n. L. a ve Státním ústavu pam. péče a ochrany přírody v Praze
- **výnos** [čj. 13 365/68-II/2 ze dne 20. ledna 1969] **o zřízení státní přírodní rezervace „Vápenka“, a to k ochraně celé geobiocenózy.** Výnos spolu s podmínkami k její ochraně a mapou jsou uloženy u kulturní správy okresního národního výboru v Děčíně, u Krajského střediska státní pam. péče a ochrany přírody v Ústí n. L. a ve Státním ústavu pam. péče a ochrany přírody v Praze
- **výnos** [čj. 13 427/68-II/2 ze dne 20. ledna 1969] **o zřízení státní přírodní rezervace „Chloumek“, a to k ochraně celé geobiocenózy.** Výnos spolu s podmínkami k její ochraně a mapou jsou uloženy u kulturní správy okresního národního výboru v Mostě, u Krajského střediska státní pam. péče a ochrany přírody v Ústí n. L. a ve Státním ústavu pam. péče a ochrany přírody v Praze
- **výnos** [čj. 13 428/68-II/2 ze dne 20. ledna 1969] **o zřízení chráněného naleziště „Radobyl“, a to k ochraně divizny fialové** (*Verbascum phoeniceum*). Výnos spolu s podmínkami k jeho ochraně a mapou jsou uloženy u kulturní správy okresního národního výboru v Litoměřicích, u Krajského střediska státní pam. péče a ochrany přírody v Ústí n. L. a ve Státním ústavu pam. péče a ochrany přírody v Praze.

Ministerstvo práce a sociálních věcí České socialistické republiky

vydalo **výnos** ze dne 19. února 1969 [č. j. IV/3-7305-13. 2. 1969] **o odměňování řidičů silničních motorových vozidel, závozníků a průvodčích autobusů.**

Výnosem se umožňuje hospodářským, rozpočtovým a příspěvkovým organizacím použít pro odměňování řidičů silničních motorových vozidel, závozníků a průvodčích autobusů ustanovení výnosu ministerstva dopravy ze dne 19. prosince 1968 č. j. 30 532/68-21, o úpravě mzdových podmínek řidičů silničních motorových vozidel, tramvajů a trolejbusů, závozníků a výhybkářů městských dopravních podniků v organizacích v oboru působnosti ministerstva dopravy (Věstník ministerstva dopravy č. 1/1969, reg. v částce 1/1969 Sb.), pokud si organizace pro to vytvoří potřebné předpoklady.

Výnos nabyl účinnosti dnem 19. února 1969; byl rozeslán přímo ústředním orgánům a krajským národním výborům v České socialistické republice, u nichž lze do něho nahlédnout.

OZNÁMENÍ O UZAVŘENÍ MEZINÁRODNÍCH SMLUV

Ministerstvo zahraničních věcí

oznamuje, že dne 11. února 1969 byl v Praze podepsán Protokol o vojenských přepravách po železnici, vodních tocích, leteckých linkách a silnicích Československé socialistické republiky pro sovětská vojska dočasně se nacházející na území Československé socialistické republiky, včetně způsobu přeprav přes hranice Československé socialistické republiky.

Protokol vstoupil v platnost dnem 11. února 1969

K provedení Protokolu a jeho příloh vydá federální výbor pro dopravu spolu s ministerstvem národní obrany služební předpisy pro orgány zabezpečující jednotlivé druhy přeprav.